

25 Δεκεμβρίου 2016

Άϊ Βασίλης στη Λάρισα

[Πολιτισμός / Διήγημα](#)

[Απόστολος Ζιώγας, βιολόγος](#)

Χριστούγεννα 2016

Πέμπτη μεσάνυχτα, κι ενώ πίνεις το τσάι σου με φρούτα του δάσους, η ματιά σου κοντοστέκεται σε μια ορισμένη παράγραφο από το βιβλίο θεολογίας που μελετάς ενόψει του εορταστικού δωδεκαημέρου: «Αρκεί να γνωρίζει κανείς το ποιητικό μέτρο που αρνείται μετά μανίας τόσο την εωσφορική, απόλυτη εσωστρέφεια που επιμένει να αγνοεί τον ουρανό, όσο και την εκστατική, ολοκληρωτική εξωστρέφεια που κόβει τους δεσμούς του ανθρώπου με τη μάνα γη»[1]. Οκ, με το νου καταλαβαίνεις το νόημα, αλλά άντε τώρα να το συνειδητοποιήσεις βαθιά μες στο πετσί σου, να γίνει βίωμα καρδιακό ἔχμ, δύσκολα πράγματα! Γυρίζεις το βλέμμα σου στο τζάκι που συνεχίζει να καίει, σου ἔρχονται τότε σκέψεις σαν χείμαρρος, σκέψεις γύρω από απλήρωτους λογαριασμούς, άνοστους φίλους, κυνικά χαμόγελα ηδονής, αγκαθωτές φάτσες συγγενών ξέχειλες από γκρίνια, και πολλά άλλα. Την επομένη, με έκπληξη βρίσκεις κάτω στο δρόμο – στον πολύβουο πεζόδρομο Κούμα – ένα ταχυδρομικό φάκελο ἄμέσως διαπιστώνεις πως είναι σφραγιστός και ψάχνεις να δεις στοιχεία αποστολέα και παραλήπτη. Μα είναι δυνατόν; Στη

διεύθυνση παραλήπτη γράφει ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ, το πρώτο που προσέχεις!

Πρόκειται για γράμμα παιδικό προς τον Άϊ Βασίλη. Στη θέση του αποστολέα διαβάζεις το ονοματεπώνυμο ΑΘΑΝΑΣΙΑ Γ____. Η περιέργεια σε κατασπαράζει βεβαίως βεβαίως, σπεύδεις να ανοίξεις το φάκελο για να δεις το περιεχόμενό του: η μικρούλα ζητά σταράτα ένα κουκλάκι ώστε να το φροντίζει και να το ταΐζει, έχοντας επίγνωση πως ήταν καλό κορίτσι παρά το ότι δεν έτρωγε όλο το φαί της, γι' αυτό προσφέρεται να απαλύνει την κούραση του κοκκινοντυμένου γενειοφόρου αφήνοντάς του ένα κολατσιό στο τραπέζι. Τα λόγια της μικρής σύντομα, λιτά, περιεκτικά, ικανά να σου θυμίσουν εκείνο που 'χες διαβάσει προχθές από τον Λακάν, ότι δηλαδή «η επιθυμία αρκεί προκειμένου η ζωή να μην έχει νόημα αν είναι να δημιουργεί έναν δειλό». Κι όμως: το μικρό παιδί επιθυμεί, ξέρει να επιθυμεί ούτως ώστε να αποκτήσει νταλαβέρι με τον Άϊ Βασίλη. Η μαγεμένη αλήθεια του αγιοβασίλη συνεπαίρνει την μικρούλα, προκαλώντας μια απaráμιλλη ένταση ύπαρξης, ένα βίωμα ολωσδιόλου καινοφανές.

Το παιδί αγκαλιάζει ό,τι το υπερβαίνει, κάτι ανήκουστο για τον ενήλικο. Μέσα στον τελευταίο τι είναι αυτό τελικά που πεθαίνει; Η μεστή και μεστά βιωμένη αγάπη μήπως; Άρα, δεν υπάρχουν λόγια αγάπης παρά μόνο πράξεις αγάπης: Το γράμμα που βρήκες, μ' άλλα λόγια, ακτινοβολεί μια τέτοια λαχτάρα που μπορεί να κάνει την εξωτερική όψη της ζωής απέραντη, ήτοι, απελευθερωμένη στο κάτι διαφορετικό. Και τότε; Τότε αφουγκράζεσαι το "εγώ είναι ένας άλλος" του Ρεμπώ

να μεταμορφώνεται, αργόπνοα μα σταθερά, στο όνομα Α-θανασία. Άλλωστε, αυτό που σου συνέβη (με την εύρεση του γράμματος) είναι πραγματικό, και την πραγματικότητα να την συναντήσεις μόνο μπορείς, ούτε να την προσπεράσεις ούτε και να της γυρίσεις την πλάτη. Έχοντας ήδη αποστείλει το δώρο στη μικρούλα, λαχταράς επιπλέον να της τραγουδήσεις : "Μες στη σιγαλιά ανοίγει η αγκαλιά και κάνει η αγάπη στην καρδιά φωλιά / Τρίγωνα- Κάλαντα σκόρπισαν παντού, κάθε σπίτι μια φωλιά του μικρού Χριστού, έϊ! "

[1] Χρυσόστομος Α. Σταμούλης, ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ, εκδ.Ακρίτας, σελ.360

<http://bit.ly/2iqAhCm>